

Kudarcvállalók

BUKÁS A siker egyenes út lehet a kudarchoz. Meglepő ez az állítás? Pedig sokszor az elismerés teszi túlzottan magabiztossá a főnököt. Annyira, hogy abból csak bukás lehet. Igaz, vannak más típusú „hasra esések” is, amelyek után nehéz feltápáskodni. Életkortól, és tapasztalattól is függ, ki, hogyan dolgozza fel a vezetői malőröket.

JUHÁSZ ISTVÁN

„Valahol olvastam, hogy a paradicsomba vezető utat nem tudjuk megtalálni, mert a paradicsom az maga az út. Ezt néha hajlamosak vagyunk elfelejteni. Bármilyen kudarc is ér egy vezetőt, ami megtörtént, azon nem érdemes hosszan rágódni: le kell zárni az ügyet, és tovább kell lépni, de a tanulságokat érdemes levonni. Az én konklúzióm az volt, hogy bár nagyon fájt a költségcsökkentés miatt elbocsátani az embereket, de ha szükséges lenne, most is megtenném. Inkább legyen átmenetileg állástalan 17 ember, mint hogy munkanélkülivé váljon később a cégnél maradt 90 is.”

„Amikor kineveztek vezérigazgatóvá, a feleségem abbahagyta a tanítást, mert ha ő is dolgozna, valóban képtelenség lenne fenntartani a munka és a magánélet egyensúlyát” – fogalmazott a *manager magazin* kérdésére Juhász István. A Grepton Zrt. vezérigazgatója hozzátette: „Tiszta vagyok vele, hogy ez nagy áldozat, de szükségem van arra, hogy támogasson, meghallgasson, mert egyrészt egészen más aspektusból látja az ügyemet, másrészt a női intuíciót érdemes megfontolni.” A felesége volt például az egyik „tanácsadója” akkor is, amikor élete egyik legnagyobb kudarcélményét élte át. A 2002-es év rekordot hozott a Grepton árbevételében, míg az informatikai piac folyamatosan szűkült, a Grepton elkényeztették a megrendelők. A vállalatnál szállóigévé vált egy az informatikai megoldásokat piedesztálra emelő mondás: „Amit mások elvittek az ajtóig, azt majd mi beviszük, hogy működjön is.” Ez a fajta üzleti magabiztosság azonban csak a következő évig tartott, amikor is páran felmondtak, mert a Greptonnál is érződött a megrendelések visszaesése. Aztán Juhász István két másik vezetőtársával kiválogatta a leggyengébb láncszemeket a csapatból, és őket is elküldték. A piacsűkülés azonban újabb áldozatokat követelt, így az év végén a három vezető három különböző irodába ült be, és elkezdtek hívni a kollégák egy jelentős részét, hogy kezükbe adják a felmondólevelet, mert valahogy muszáj volt csökkenteni a költségeket. „Annak a 17 embernek az elbocsátása nagyon fájt” – vallja meg őszintén Ju-

hász István. Körbetelefonáltak mindenkit, együttműködő partnert és konkurenciát egyaránt, hogy munkát találjanak a kollégáiknak, aztán később, amikor újra jól ment a cégnek, visszavették azokat, akik addig nem tudtak elhelyezkedni. „A kudarc az, amikor tehetetlen vagyok egy helyzetben – fogalmaz a Grepton vezére. – Emlékszem, kisgyerek voltam, pecázni akartam, így egy botra rákötöttem egy damilt, ám arra jött egy tíz évvel idősebb srác, és eltépte a zsinórt, tönkretéve így az alkalmi horgászfelszerelést. Nem tudtam, hogy mit csináljak, és nem értettem, csak csalódott és dühös voltam. Hasonló kudarcélményem volt akkor is, amikor a napokban bejött hozzám egy kollégám, és felmondott, mert talált egy másik állást, ahol jobb fizetésért német piacra dolgozik majd. Itthon egy év alatt négyezerrel kevesebb informatikust képeznek, mint amennyi elkelne az álláspiacon. Tehetetlen vagyok és dühös; itthon ki fog majd dolgozni?”